VECKOBLADET

2014:16 **140509**

40:e årgången

FÖRELÄSNING OM NAKBA

NAKBA

Al Nakba eller ***Nakbadagen***, högtidlighålls den 15 maj. "Den stora katastrofen", var flytten av invånare från de områden i Palestina som kom att bilda staten Israel under 1948 års arab-israeliska krig.

Ett stort antal araber flydde eller fördrevs från den del av Palestina som Israel intog. Uppgifterna om hur många har varit väldigt varierande. Från arabiskt håll har uppgivits 900.000 medan en officiell israelisk uppskattning stannar på 520 000. FN:s flyktingorganisation UNRWA uppger siffran 726. 000 och det Brittiska utrikesdepartementet har angett siffran 711 000. Enligt historiken Benny Morris är 700.000 en rimlig uppskattning.

I mitten av juni 1948 fattade Israels regering ett formellt beslut om att inga flyktingar skulle tillåtas återvända. 500 palestinska byar utsattes för militära rensningskampanjer där invånarna fördrevs och mycket av infrastruktur och byggnation totalförstördes. Marken blev i många fall naturreservat eller uppläts som mark för nybyggnation åt kibbutzrörelsen. Listan över palestinska byar som avfolkades 1948 omfattar 660 byar.
(Svenska wikipedia)

UPPDATERING AV GUNNAR STENSSON

Göken gol i morse. Näktergalarna kom till första maj. Äppleträd, kastanj, lönn, hägg och syren blommar för fullt. Körsbär och plommon är överblommade. Gräs, timotej och råg går i ax. Nu väntar jag på hagtornsblommorna och lite senare fläderklasarna. De monokromt gula rapsfälten håller på att mista intensiteten. Änderna samlar ängsligt sina dussintals kycklingar omkring sig.

PUSSELBITAR

Högern har alltid ansett att det är viktigt att sänka skatterna för de rika ty då blir de flitiga... **Samtidigt måste man** dra in på arbetslöshetsersättningar och liknande som går till de fattigaste, ty om de får mer pengar blir de lata.
Jan Guillou, AB 4/4

Vi har en jobbpolitik. Ni vill skapa ett bidragssamhälle.
Fredrik Reinfeldt i partiledardebatten

Sverige har redan västvärldens högsta marginalskatt för höginkomsttagare. Men det räcker tydligen inte. Socialdemokraterna vill höja skattesatsen ytterligare till 60 procent genom att trappa av jobbskatteavdraget för inkomster över 60 000 kronor i månaden.
Anna Dahlberg, Expressen 6/5

Vi glömmer lätt att marginalskatterna i USA på 1950-talet var över 90 procent. En gyllene amerikansk era verkar inte ha stått i vägen för sådana skattenivåer. Tvärtom ansågs de vara en del av den.
Katrine Kielos, AB 4/4

Skatterna för de rika bör ligga på konfiskatorisk nivå för att hålla rofferiet tillbaka.
Thomas Piketty, Capital in the Twenty – First Century, Belknap Press

---

…FOTSVETTEN… SKA KROSSAS!! AV GUNNAR STENSSON

Det soliga Stortorget är scenen för demonstrationsbaletten Första Maj. Socialdemokraterna inleder stillsamt. Jag hakar på vid Bantorget och ansluter mig till ett textat plakat som kräver att Klostergården ska få tillbaka sin Träffpunkt. Nickar åt några andra pensionärer hemifrån.

Det är livligare när Vänsterpartiet samlas. En brokig orolig massa. Högtalaren ekar

ohörbart. Förväntan växer. Kommer aldrig Röda Kapellet? Nej.

Ur intet uppenbarar sig plötsligt tjejerna nerifrån Södergatan, ett långt tåg med glada ansikten och ljusa röster. Enstaka killar också. De dansar förbi. Alla är överraskade. Många stämmer in i deras slagord. Andra ser betänksamma ut. Så försvinner de igen, borta vid Kino.

Mässingsinstrument glimmar i torghörnet mot Gleerups. Röda Kapellet. Folkmassan formerar sig i kolonner. Poliserna är stressade. Plötsligt sätter sig tåget i rörelse. Vi hamnar bakom en disciplinerad talkör som ryter ”SKA KROSSAS!”

Efter en stund frågar Kalle vad det är som ska krossas. Vi lyssnar båda. Det är ett trestavigt substantiv med ett O i början och sen ett E eller Ä. Vi frågar Gun som är fyrtio år yngre än Kalle och jag och har bättre hörsel. Hon lyssnar. ”Det låter som fotsvetten”, säger hon sen. Det är ju orimligt, tycker vi. Men när vi hör efter märker vi att det stämmer. FOTSVETTEN! ropar de unga männen. Så följer en kort paus, och så: SKA KROSSAS! Det måste vara en kod, gissar jag. Fotsvetten syftar på alla dem som trampar på människovärdet.

Nu får vi annat att tänka på. Vid stadsbiblioteket på St Petri Kyrkogata hör vi ljudet av annalkande talkörer och högtalarmusik. En demonstration, en som är mer vänster än vi. Gatan är ganska trång. Det påminner om den där kompositionen som beskriver hur två mässingsorkestrar närmar sig varandra, möts och sedan avlägsnar sig igen. En massa polisbilar blänker i solen. En gång överensstämmer talkörerna. INTERNATIONELL SOLIDARITET ropar vi. ARBETARKLASSENS KAMPENHET svarar de. Sedan uppstår visst lite gruff längre bak i tåget.

När vi går tillbaka mot Stortorget på Klostergatan hör vi åter den mystiska talkören. FOTSVETTEN!...SKA KROSSAS! Kalle blir tvungen att tränga sig fram och fråga. Han kommer tillbaka. Mysteriet är löst. Någon ropar Kampen... och lite senare Fascismen... men det hörs inte hit. Vi lyssnar spänt. Jo, någonstans i det allmänna skanderandet kan man ana en svag röst: kampen... Talkören dånar: FORTSÄTTER! Fascismen... SKA KROSSAS!

Vi funderar på det snart 50-åriga slagordet Krossa USA-imperialismen! Det var tydligare och ingen kunde undgå att höra det och förstå.

Men nu är vi tillbaka vid Stortorget. Röda Kapellet spelar Internationalen, alla sjunger och så ska Ali Esbati tala. Demonstrationsbaletten klingar av. Kvar finns minnet av fyra demonstrerande tåg som marscherat omkring i Lunds stadskärna som på det sättet varit levande, en stund.

DET PRAGMATISKA PARTIET? AV LUCIFER

Jag önskar jag kunde säga något av intresse om EU-valet. Men det kan jag inte utan faller tillbaka på kommunalpolitiken. Dvs. inte heller där hittar man så lätt något. M och Fp fortsätter att gå som i sömnen mot ett svidande nederlag i Lund. Regionen då? Ja, själv funderar jag på en affisch där det bara står: ”Rösta som du vill bara du inte röstar på Miljöpartiet i regionvalet.” Skälet torde vara välbekant: Mp har varit fullt engagerat för den borgerliga sjukvårdspolitiken i Skåne.

Samvetskval

Nej, det är Vänsterpartiets interna samvetskval som är värda några rader. I veckan behandlade Lunds kommunstyrelse en ansökan från de som arrangerar ett jippo kallat ”Thomanders jul”. Det består väsentligen i att några personer under veckorna före jul åker runt i centrum i en hästdragen vagn utklädda till lundaborgare vid förra sekelskiftet. Det påstås vara oerhört uppskattat och avgörande för julstämningen i Lund. Med häst och allt går det på en miljon och nu vill man ha 300,000 av kommunen för annars blir det inte av. Själv skulle jag i så fall bära det med jämnmod, men så är jag också en gammal surkart. När detta läses är frågan säkert avgjord av de eniga borgarna och V:s ställningstagande i frågan är utan betydelse. Och 300,000 är inte ens felräkningspengar i kommunens räkenskaper

Det finns en myt att V:s ställningstaganden är helt förutsägbara och präglade av en enhetlig partilinje. Så är det inte. T.o.m. i spårvägsfrågan finns det några avvikande röster, låt vara att en överväldigande majoritet är för spårvägen som en rationell lösning på ett trafikproblem. Men i det här fallet är nog styrkeförhållandet mer jämnt.

Pragmatikerna säger att visst, Thomanders jul är kanske lite tramsigt, men barnen uppskattar det, Och viktigare vänsterpartiet ska väl inte bara vara ett nejsägarpart, ett parti som säger nej till allt som är lite roligt och annorlunda och som lyser upp vardagen. Det är ingen stor summa pengar det handlar om, inte ska vi väl utmärka oss för att vara mot det här. Det kan väl sägas att det här är ett resonemang som har stöd av de ledande kamraterna, som man säger. Och, det är ingen som säger det, men man anar det i tonfallen, det är kommunalval om fyra månader.

Partisterna, om man får kalla dem det säger att här går väl ändå gränsen. Ska Vänsterpartiet stödja denna historieförfalskning där man målar upp ett Lund som aldrig har funnit annat än i borgarnas fantasi? Ska vi hylla en påhittad borgerlig idyll när verkligheten vid förra sekelskiftet för det stora flertalet var fattigdom och elände? Om köpmännen i Lund vill lägga pengar på det så är det deras sak, men använd inte våra skattepengar. Och 300,000 är ingen struntsumma – det finns rader av goda förslag från V och andra med goda sociala eller kulturella syften som har avslagits. Ja, det är snart val och vi vill rösta på ett parti som står för sin hållning.

Vem kan man lita på?

INGA SENIORBOSTÄDER PÅ SVENSHÖGSKOLANS GÅRD?! AV LENA FÄLLSTRÖM

När tekniska nämnden skulle fatta beslut om markanvisningsavtal för Seniorgården för deras del av Norra Fäladen 4:1 och Borgaren 1 (Svenshög-skolans gård och Borgareparken) såg vi texten ***Seniorgården kan ”om erforderlig marknadsföring visar på att det inte går att bebygga båda fastigheterna med seniorbostäder överlåta den norra fastigheten (= den på skolgården/S) inom koncernen***”.

Socialdemokraterna har sedan förslaget kom första gången påtalat det absurda att bygga ett bostadshus inne på en skolgård, i synnerhet i ett område som förtätas på många håll och man kan förvänta sig att antalet elever både i skola och förskola ska öka.

Socialdemokraterna har även i flera år påtalat att Borgareparken behövs för de boende som blir fler i takt med att förtätningen på Parternas Gränd fortgår och att LKF förtätar på egen mark.

Eftersom tekniska förvaltningen kraftfullt påtalat konsekvenserna för barnen då deras friyta minskar både på skolgården och i parken och att ett högt bostads-hus innebär att skolgården blir mindre och skuggas yrkade vi AVSLAG på markanvisningsavtalet för Seniorgården.

Att öppna för möjligheten att om erforderlig marknadsföring visar på att det inte går att bebygga båda fastigheterna med seniorbostäder kan Seniorgården överlåta den norra fastigheten inom koncernen anser vi vara helt i strid med de tankar som framförts från Alliansen och andra att seniorbostäder behövs ***just på denna plats!*** Från Socialdemokraterna har vi hela tiden sagt JA till att bygga seniorbostäder, men föreslagit andra platser i närområdet.

Frågan har ställts till Seniorgården och Stadsbyggnadskontoret vid samråds- och öppna möten ”Vem vill bo på en skolgård?”, men det enda som framförts är att det troligen blir mindre bus på en skolgård om det finns närboende som har fönster dit och kan se – inte vem som faktiskt vill bo där.

”Skolans gård till skolans barn – Nej till Seniorgårdens plan!”

Lena Fällström, gruppledare S i tekniska nämnden

MÖTESPLATS KLOSTERGÅRDEN AV ULLA LARSSON

Öppet brev till Lars Johansson och Emma Carnhede

I SDS 2014.01.13 berättas om nya Mötesplats Klostergården. Bland annat intervjuas Mai Almén (S) om husets bristande handikappvänlighet. Emma Carnhede svarar: ”Om det visar sig att de här lokalerna inte fungerar för vår verksamhet så får vi titta på andra alternativ.” Även Lars Johansson (M), ordförande för vård- och omsorgsnämnden, säger: ”Blir det problem får vi kanske göra på något annat sätt”. Och problem är det och har varit. Så nu är det dags att infria era löften!

Vecka 14 gick det inte att komma in i huset. Vi fick banka så att städerskan släppte in oss. 22 april stod det i SDS att mötesplatsen var öppen. Det var fel! Vi fick gå hem. 29 april var hissen avstängd. De som hade rollatorer och inte fick bärhjälp upp gick hem.

För fikat har vi tillgång till en lokal där max 10 personer får vistas. När vi blev fler, vilket hände varje gång jag var där – måste någon avbryta sitt samtal med övriga pensionärer och gå ut i nästa rum. Detta stora rum, där max 30 personer får vara, har inga gardiner och upplevs som en samlingsplats för barn. Möblerna är små och absolut inte sittriktiga och lämpade för pensionärer. De andra Träffpunkterna har mysigare miljöer.

På torsdagarna står det i Seniorum att det är soppa i Helgeandsgården. Vi upplever det som ett sätt för ansvariga att den dagen slippa sätta in ett eget program. Vi är vuxna nog att bestämma själva! Och alla pensionärer tillhör inte svenska kyrkan.

Vi som bor på Klostergården vill ha våra aktiviteter här. Det finns inte någon som helst anledning till att vi ska ha dem på Träffpunkt Gernandska Lyckan. Sedan buss 11 drogs in stannar ingen buss där. Nu är det dags att ni, som sitter i Vård- och Omsorgsnämnden, och även ni politiker, som styr Lund, tar ert ansvar och infriar era löften. Vi kommer att driva frågan tills ni gör som ni lovat!

Önskemål. Vi vill ha en Träffpunkt värd namnet. Den ska ligga på första våningen, så att man kan köra in även med rullstol, och vara fullt handikappanpassad utan trösklar och med sittriktiga möbler anpassade för äldre och rörelsehindrade.

Om ni inte förstår vad jag menar så finns möjlighet att göra studiebesök på andra Träffpunkter. Rummet, där man ska fika och äta, ska ha plats för fler är tio. Vi är över 1300 pensionärer i Klostergården.

Två månader har gått. I april hade vi tillgång till lokalen 6 förmiddagar av 9, i maj blir det också 6, om inte skolan behöver lokalen akut.

Vad kostar lokalen att hyra dessa 24 tim/ månad? Är det lika dyrt ned en riktig Träffpunkt som de 800 000 kr städningen av stadsparken kommer att kosta?

Anser ni verkligen att detta styvmoderliga sätt att behandla oss cirka 1300 pensionärer på Klostergården är omtänksamt? Det är ju oss ni ska serva. Tänk på det!

Ulla Larsson, pensionär

LUND - STADEN SOM ICKE ÄR! AV PER STRANDELL

Detta makalösa Lund. Nyligen gick kulturnämndens ordförande, folkpartisten Holger Radner, ut och satte en överrock på konsthallens chef. I Lund av alla städer. Nu har vi - dess invånare - begåvats med ytterligare ett kulturellt lågvattenmärke ,"Lunds nya kulturhus".

Det rör sig om en brun bunkerliknande 70-talsbyggnad i ett industriområde i stadens utkant. Eksandhshuset på Öresundsvägen. Hit ut - halvvägs till Bjärred - ska alltså vi lundabor och besökare ta oss för att lyssna på musik eller se teater. Den här fastigheten är ju ett stort hån mot stora delar av begreppet kultur (dvs kul, glädje, berikande, möten, upplyftande etc).

Men å andra sidan helt i linje med hur Lund konkretiserar sin kultur. Istället för ett vackert, berikande och lustfyllt kulturhus i centrum (som lockat folk till innerstan), har vi en sanslös röra av kulturarenor i femton olika väderstreck; Mejeriet, Stadshallen, Stadsteatern (ett skämt), Stenkrossen, Sagohuset, Grand hotell, Palestra, Biblioteket, sporthallar, kyrkorna, skolsalar och så vidare. Och så nu ytterligare en diffus puttefnask..

När det gäller kultur och fritid är Lund lite grann av staden som icke är. I denna storstad saknas mycket av vad som finns och är självklart i andra städer av Lunds storlek; ordentliga

kulturella och fritidsrelaterade institutioner.

När vi byggde en ny handbollsarena blev det en karaktärslös låda i miniformat. För att inte tala om stadens fotbollsarena - nu omgjord, men i grunden byggt kring grushögar från Klostergården. Vi har som framgått inget attraktivt, spännande och givande kulturhus som skulle locka både folk och artister.

Vi i Lund ska få ett "kulturhus" i en nedlagd industrilokal. Och bråttom är det. Så bråttom att kulturfolket i Lund inte hunnit samla sig. Orsaken till skyndsamheten är att kontraktet med ett annat lågvattenmärke, Stenkrossen, snart går ut och en ersättningslokal är av nöden.

Att ***bygga*** är inte aktuellt. Visserligen skulle Holger Radner gärna vilja ha ett fint vackert kulturhus men att ekonomin inte tillåter det. Det är en sanslös motivering. "Ekonomin" i en kommun är vad invånarna är beredda att satsa. Lunds invånare lider inte av brist pengar - däremot brist på politisk kraft.

Inget är klubbat (gudskelov) men säger politikerna ja är det nya kulturhuset inget annat än ett skandalöst agerande av de styrande. Är det här vad man mäktar med? Detta "Östeuropa" ska vi alltså visa upp för besökare och artister?

Det är pinsamt. Det är bedrövligt. Det är sorgligt. Det är Lund. En stad som ville bli bli Europas kulturhuvudstad 2014. Med Eksandhshuset ser vi förklaringen till varför Umeå vann.

v

MÄN SOM HATAR KVINNOR AV GUNNAR OLOFSSON

När de palestinska organisationerna Fatah och Hamas inleder diskussioner om fred och försoning blir reaktionerna omedelbara. Israels premiärminister Benjamin Netanyahu sparkar bakut, och säger att då blir det inga mer förhandlingar med Israel i alla fall, och USA-presidenten Obama meddelar att det kanske är dags att ta en paus helt och hållet från alla fredssamtal. FN-chefen Ban Ki-moon varnar för ”ensidiga åtgärder”, utrikesminister Carl Bildt bloggar att i Mellanöstern händer verkligen inte mycket positivt, och i Svenska Dagbladet skriver ledarskribenten Per Gudmundson att ”försoning mellan Fatah och Hamas är heller inte önskvärt”.

Det här är män som hatar kvinnor. Ett tydligt stöd till, och erkännande från omvärlden av försoning mellan de palestinska grupperna, skulle otvetydigt öppna dörren för en rättvis och varaktig fred mellan Israel och palestinierna. Ett slut på raketangrepp och självmordsbombare och en lösning av konflikten i enlighet med FN:s resolutioner. Något som i slutändan gagnar inte minst kvinnor, och barn, som är de främsta offren på alla sidor i denna liksom i alla andra konflikter.

Men männen som hatar kvinnor vill inte ha det så. De prioriterar upprustning och krig framför kvinnohälsa, bygger ut sina baser och militärallianser i stället för att satsa på skolor och sjukvård. De vill möta våld med mer våld, och föredrar militära ”lösningar” framför förhandlingar. De provocerar nu fram ett inbördeskrig i Ukraina och gnisslar tänder när mer ansvarsfulla ledare i FN hindrar dem från att bomba Syrien till grus och aska. Männen som hatar kvinnor vill fortsätta att hålla 1,7 miljoner människor i Gaza under avspärrning och utsvältning, och när Gazas Ark – ett opretentiöst försök att med en liten båt få ut åtminstone någon export från området – saboteras av israeliska agenter har man ingen kommentar, ingen kritik.

Männen som hatar kvinnor finns överallt i beslutsapparaterna, och styr över våra liv och våra barns känsliga framtid. De låter sig gång på gång omväljas, och vi låter det ske. Men i år är det åter valår, och kanske dags att ändra på detta?

”Intetsägande policydokument” om hållbar utveckling på väg till fullmäktige – på nytt av Ulf Nymark

Kommunfullmäktigmötet i april fattade ett för de miljömedvetna lundaborna ett glädjande beslut: det förslag till program för ekologiskt hållbar utveckling för Lunds kommun – LundaEko II - som de borgerliga föreslog skulle antas av fullmäktige fick inte godkänt. Fullmäktige beslutade att skicka tillbaka programförslaget till kommunstyrelsen med uppdrag att på en rad punkter skärpa och förbättra programmet. Bland annat ville fullmäktige ha tydligare mål och målstruktur och att programmet också skulle innefatta åtgärder för att nå målen.

Oppositionen starkt kritisk

Oppositionen har som vi tidigare rapporterat om i VB under hela programprocessen riktat stark kritik mot att den inriktning som de borgerliga gett programmet. Det är ett måldokument med suddiga mål som i många fall inte går att följa upp. Inga åtgärder för att nå målen förtecknas i programförslaget.

De borgerliga struntar i fullmäktigebeslut

Vid det kommunstyrelsemöte som hölls i veckan visade det sig att de borgerliga inte tänker rätta sig efter fullmäktiges beslut. LundaEko II låg på styrelsens bord med förslag om att skicka det tillbaka till fullmäktige utan att ett ord ändrats i programförslaget. Och naturligtvis röstade de borgerliga igenom detta.

Bidrar till politikerförakt

Kommunfullmäktige är det högsta beslutande politiska instansen i Lunds kommun, direktvalt av lundaborna. Att kommunstyrelsen som är satt att verkställa fullmäktiges beslut öppet trotsar direktiv från fullmäktige är uppseendeväckande och bidrar givetvis till att späda på politikerföraktet.

Nytt program?

Nu kommer det som borde vara kommunens och lundabornas främsta vägvisare mot en ekologiskt hållbar utveckling att vara, som tunga remissinstanser påpekat, ett ”verkningslöst” och ”intetsägande policydokument”. Förhoppningsvis blir det efter höstens val en av de första uppgifterna för en ny majoritet i Lund att omarbeta detta dokument eller rentav ta fram ett helt nytt program, så att Lund åter intar en tätposition bland Sveriges kommuner när det gäller miljö- och klimatpolitik.

Rån, raskrig och nationell socialism av Gunnar Stensson

Nazi-staten befann sig ständigt på randen av ekonomiskt sammanbrott. Nazisterna sköt upp konkursen genom att plundra judarna, först i det egna landet, sedan i de erövrade länderna. Plundringen effektiviserades när de 1936 proklamerade Nürnberglagarna, som var ett automatiskt utsorteringssystem för att fastställa vem som skulle definieras som heljude, halvjude eller s.k. Geltungsjude.

Syftet var att snabbt konfiskera judiska tillgångar för att betala de gigantiska skulder nazisterna ådrog sig genom investeringarna i vägbyggen och rustningsindustri, och för att bekosta de sociallagar som stiftades till förmån för den ”rasrena” tyska befolkningen.

Hermann Göring fastställde i ett antisemitiskt raserianfall 1938 ”judeböterna” till en miljard riksmark. Under den beteckningen indrevs betydligt mer än Göring hade krävt. Mellan 1939 och 1941 steg tyskarnas privata inkomster 21 procent. Det tyska folket fick det bättre än någonsin. Nazistaten blev populär. Detta beskrivs och analyseras i Götz Alys bok ***Hitlers folkstat,*** Daidalos 2009.

När de judiska tillgångarna i själva Tyskland var uttömda, räddade man sig från konkurs genom erövringar. Efter Österrikes Anschluss följde de slag i slag: Tjeckoslovakien, Polen, Danmark, Norge, Belgien, Holland, Luxemburg, Frankrike, Ungern, Jugoslavien, Albanien, Grekland, Bulgarien. I alla länder tillämpades samma politik. Så finansierades den fortsatta krigföringen.

Eftersom de tyska arbetarna inkallats till armén var behovet av arbetskraft stort. Det tillgodosågs
med utländska gästarbetare och slavarbetare i koncentrationslägren (en term som man lånade in till Studentkarnevalen 1934, vars centralområde kallades ”Koncentrationslägret” eftersom allt roligt var koncentrerat där, vilket Tove Nordén påminner om i Lundagård).

Förintelsen var alltså en metod att bekosta den tyska socialstaten – och erövringarna, som gav intäkter så länge expansionen kunde fortsätta. Punkt sattes 1943 vid Stalingrad. De återstående två krigsåren var en permanent ekonomisk kollaps.

Herrman Göring hade svensk anknytning bland annat genom sitt giftermål med Karin von Kantzow. Han var en ofta sedd gäst i skånska slott och herresäten. Som chef för den tyska Richthofeneskadern under första världskriget var han en populär hjälte.

1931 besökte Karin Boye ett nazistiskt propagandamöte med Göring som huvudtalare i Berlins Sportpalats. Peter Weiss beskriver hennes upplevelse i ***Motståndets estetik.*** ”Aldrig skulle hon bli kvitt det ögonblick då hon dukat under för fördärvets hypnos och, mitt i massan i Sportpalatset, lyft sin raka arm, i skogen av uppåtsträckta armar. Varje gång hon tänkte på hur hon fallit offer för sveket i ansiktet där uppe med den mörka hårtesten som föll ned i pannan och ströks tillbaka med en slapp handrörelse, och sedan gått upp i ruset av begeistring, ville hon dö av skam.”

Göring organiserade Gestapo och de första koncentrationslägren.

Guillou låter honom bli bekant med Oskar Lauritzsen i ***Rött och svart***, och han spelar som före detta flygaress en ödesdiger roll för Haralds utveckling till SS-officer.

Gunilla Palmstierna-Weiss berättar i sin aktuella bok ***Minnets spelplats*** om en tillställning hos Göring som bevistades av ett holländskt konstnärspar. ”Göring var klädd i uniform tillverkad av rosa mocka och hustrun i guldlamé. Bakom det äkta paret tassade två små lejonungar med en egen djurskötare som sopade upp den avföring lejonen lämnade efter sig.”

Gunilla Palmstierna tillbringade som barn krigsåren i Holland. Hennes mor Vera, som hade judisk bakgrund, anmäldes efter ockupationen av Rotterdam till de tyska myndigheterna av sin dåvarande man René. Hon räddades av den svenske ambassadören i Berlin Arvid Richert som såg till att hon fick tillbaka sitt svenska medborgarskap. Vera klarade sig, men flera ur familjens närmaste krets dog i koncentrationslägren.

Göring dömdes till döden i Nürnbergprocessen 1946, men begick självmord med en giftampull innan straffet verkställts.

Peter Weiss skrev 1965 ***Rannsakningen,*** som är en dokumentär iscensättning avNürnbergprocessen. Den fick sin urpremiär samtidigt i Öst- och Västberlin. Gunilla Palmstierna satte upp den tillsammans med Ingmar Bergman på Dramaten 1966.

PS. Den politiskt engagerade Gunilla Palmstierna träffade finansminister Ernst Wigforss. Hon skriver: ”som den pedagog Wigforss var fick jag ingående undervisning i socialdemokratins historia och hans syn på Sveriges ekonomi i förhållande till världsekonomin. Han hade ett synsätt som man fortfarande kan uppfatta som radikalt.”